

Alma Cristina Balaș

Jurnalul unei fete invizibile

Să-ți împlinești destinul
este o chestiune de curaj.

Cuprins

1. Erika – scrisoare pentru fiul meu.....	5
2. Insula încercărilor.....	9
3. Nimic nu este simplu	14
4. 15 ianuarie. La 20 de ani (din jurnal).....	18
5. 16 ianuarie (din jurnal).....	21
6. 16 ianuarie, seara (din jurnal)	24
7. Amintiri (în prezent).....	26
8. Cum poate ajunge astfel o dragoste mare? (în prezent)	31
9. 17 Ianuarie Plictisitor titlu. Ce înseamnă „vizibil“? (din jurnal).....	35
10. Prima redută cucerită! Jurnalul! (în prezent).....	39
11. Lectura-i bună, chiar dacă, să citești jurnalul altuia, nu se face (în prezent)	44
12. Jason și atât (din jurnal).....	46
13. Rezultat experiment „agățare Jason“ – probă de laborator nr. 1 (din jurnal).....	48

14. O altă zi „mi-nu-na-tă” (din jurnal).....	54
15. De ce nu mă lăsați în pace? (din jurnal).....	59
16. Marea zi a devoalării (din jurnal).....	62
17. „Îmi pare rău” (din jurnal)	69
18. Să spălam rufe în public (din nou, în prezent).....	73
19. Nu te mai sature! (în prezent).....	81
20. Ziua în care-l pun pe Misha la treabă (din jurnal).....	84
21. Și Misha și-a făcut treaba (din jurnal).....	89
22. Suc, suc, suc (din jurnal)	94
23. Despre frumusețe (din Jurnal).....	96
24. Și noaptea nunții cum a fost? (în prezent)	102
25. Ce o avea cu creierul meu? (din jurnal).....	107
26. Croaziera (în prezent).....	112
27. Depresia atinge cote de avarie (din jurnal)	118
28. Chiar și așa, eu tot vreau (din jurnal).....	121
29. Amintiri , amintiri (în prezent)	128
30. Ecouri (în prezent).....	132
31. Nu, risipei! (cu accent pe ultimul „i” (din jurnal).....	138
32. Când nu ai prieten, ai timp de discuții serioase (din jurnal).....	141
33. Doar atât? Nimic de jurnalizat? (în prezent)	145
34. Teamwork (din jurnal)	149
35. Team work, după ore	157
36. Interpretare de Oscar (în prezent)	163

37. „Ce-și face omul cu mâna lui se numește lucru ma- nual” (din jurnal).....	168
38. Cu bagajul la plimbare (din jurnal)	171
39. Cheia este bagajul (retrospectivă – în prezent).....	174
40. Când s-au săturat toți de plânsul tău (din jurnal)	181
41. Și așa nebunia a intrat în viața tuturor (în prezent)	191
42. Învață de la cei mai buni (din jurnal).....	196
43. Îmblânzirea sălbăticiunii (din jurnal)	204
44. Ora 6:00 a venit! (din jurnal)	208
45. Ce fraier! (din jurnal).....	216
46. Revenirea de sine (în prezent).....	225
47. Capul sus, pieptu-nainte (din jurnal)	232
48. Folosește-te de ceea ce ai, nu de ceea ce îți lipsește (din jurnal)	237
49. Îl vrei pe Jason? Ia-l pe Jason! (din jurnal)	244
50. Și continuarea nebuniei (din jurnal)	247
51. Cred că sunt nebună de am făcut asta (din jurnal).....	249
52. De neînțeles (din jurnal).....	256
53. Sărutul (din jurnal)	258
54. Minotaurul (în prezent).....	261
55. Un băiat în vizită (din jurnal)	267
56. „Treaba ta! Tu o să ai de muncă!” (în prezent)	271

57. Cum ar fi să-și vadă fiecare de treabă?

(din jurnal) 273

58. După o lungă pauză (din jurnal)..... 278

59. Sunt nebună după tine, dar... (din jurnal) 284

60. A trecut mai bine de un an (din jurnal)..... 289

61. Vina – după trei ani (din jurnal) 291

62. După încă cinci ani (din jurnal)..... 293

63. După aproape 10 ani de la dezastru

(din jurnal) 294

64. Aduă la final ceea ce lipsește din jurnal

(în prezent) 297

65. Citind ultimul capitol din jurnal (în prezent) 301

Epilog..... 308

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALAS, ALMA CRISTINA

Jurnalul unei fete invizibile / Alma Balaș. - București :

Smart Publishing, 2019

ISBN 978-606-8956-87-9

821.135.1

Copyright © 2019 Alma Cristina Balaș

Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2019 Smart Publishing

Ilustrație coperta: Monica Gabriela Badea

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-8956-87-9

București 2019

1.

ERIKA – SCRISOARE PENTRU FIUL MEU

A fost o zi, o primă zi despre care am auzit, dar pe care nu mi-o mai amintesc. Ziua în care **am ajuns**.

Am plecat „de acasă” ca într-o excursie din vremea copilăriei, pregătită de mâini grijulii cu tot ce aveam nevoie pentru drum. *Cam așa cum îți făceam eu bagajul când plecai la munte cu școala. Puneam un sandvici, apă, hanorac și căciulă, să ai la tine, să fii pregătit pentru orice.*

Nu mi-a păsat ce conținea rucsacul meu, căci aventura ce se profila îmi capta toată atenția. Probabil că cineva îmi arătase, obiect cu obiect, ce-mi pusesse, pentru a nu se trezi că m-am întors cu lucrurile neatinse. Cam ca atunci când te-ai întors cu sandvi-ciul nemâncat din excursia de la munte, însă mort de foame. Dar eu, foarte entuziasmată de călătoria mea, am uitat tot. Dar tot! Mulți ani nu mi-am mai adus aminte nici măcar de existența celui bagaj.

Știu! O să-mi spui: „Ești praf, mamă!”. Dar nu râde! Pun pariu cu tine că nici tu nu te-ai uitat într-al tău până acum.

Privind în urmă, după ce l-am descoperit, îmi este clar că am venit cu tot ce aveam nevoie, nici mai mult, nici mai puțin, dar au trecut ani până l-am deschis și mi-a fost de zeci de ori mai greu decât putea să-mi fie.

Ei bine, după un drum pe care nu mi-l mai amintesc, într-un final, am ajuns.

Dintr-o dată, totul a devenit mai luminos, dar nu puteam distinge nimic. Imediat m-am simțit inspectată. Era un sentiment neplăcut. Parcă și la plecare cineva o făcuse, dar cu grijă și atenție. De data asta, erau niște chestii moi care mă atingeau și toate parcă scârțâiau pe mine. Pe urmă, am aflat că nu erau decât niște mâini îmbrăcate în mănuși de cauciuc și de acolo se auzea scârțâitul.

Nu vedeam nimic, dar auzeam. Erau sunete, diferite ca intensitate, unele mai grave, unele mai calde. Mai târziu, din alte experiențe similare, mi-am dat seama că, probabil, spuneau: „Mâini, picioare, ochi, păr! Da, complet! Nota 10“.

Și, astfel, am luat prima notă din viața mea. Mult timp am crezut că nu contează la nimic. Dar am greșit. Contează. Dacă aveam ceva experiență, mă prindeam ce așteptări avea „lumea cea nouă“ de la mine.

Să intru într-o categorie. Oricare. De fiecare dată.

Vrei sau nu, cu prima gură de aer pe care o tragi, intri în primul clasament din viața ta. Și tot ce va urma, toată viața, va fi o listă lungă de sortări pe

baza altor standarde și altor standarde. Și, precum în procesul de sortare al cartofilor, orice categorie este mai bună decât „bun de nimic“. Dar, după ce vei răsufla ușurat că ai scăpat de „bun de nimic“, îți vei da seama că „orice categorie“ nu este mulțumitoare pentru ceilalți și, apoi, pentru tine. Și de ce asta?

Ei bine, pentru că, după ce mințile luminate au standardizat cu minuțiozitate categoriile 1, și 2, și 3 ale oricărui lucru, sentiment sau trăsătură, pentru a evita dubiile au postulat: „Ce este mai bun, pentru cei mai buni“.

Atât de simplu. Precum o lege a naturii. Perfectă și fără de scăpare.

„Ce este mai bun“, jalnică fabulație a unei omeniri care a inventat noțiunea de „termen de expirare“! Cât de expirat o fi acest „cel mai bun“? Nu se mai întreabă aproape nimeni, căci nu mai este timp decât pentru urmărirea „lui“.

Așa că „ce-i mai bun“ a devenit un scop în sine și, precum în cursele de supraviețuire ale puilor de broască țestoasă, pe plajele largi, învecinate oceanelor, mulți aleargă cu disperare să atingă supra-personajul „ce-i mai bun“. Unii aduc chiar ajutoare și sunt o mulțime de artizani pe margine, gata să pună la dispoziție miraculoasele obiecte. Alții, picați în categoriile inferioare, privesc încercând să-și caute curajul să se arunce în luptă. Le-ar plăcea și lor, dar nenorocita aia de categorie le spune că „ce-i mai bun nu-i de nasul lor“. Așa că apelează și ei la scamatoriile artizanilor pentru a prinde puțină încredere în sine. Și, pe lângă toți aceștia, mai sunt unii, din ce în ce mai puțini, întorși cu spatele la tot acest ritual

modern, care-și văd de treaba lor, pur și simplu, trăind. Cât de plictisitor? Dar, mai ales, cât de fraieri să rateze ei toată distracția! Doar o viață ai. Rezultat final, o plajă suprapopulată de broscuțe deprimante, mereu nemulțumite de sine, și o lume neexplorată.

Minunată priveliște. Demnă de un canal TV de descoperire a ciudățeniilor naturii. Diferența este că, dacă am mai avea dușmani naturali, am alerga încă după apă și hrană, nu după a atinge standarde de perfecțiune.

De ce-ți vorbesc despre toate astea? Pentru că vei ajunge acolo: să-ți dorești ce-i mai bun. Vei fi tentat, amăgit, programat în fiecare zi pentru a avea această dorință. Dar, indiferent ce ți se va spune, poți alege și alegerea îți aparține! Cu bune și cu rele. Și dacă le vei nega pe cele rele, asta nu înseamnă că nu există.

Și nu uita de bagaj! Descoperă-te, despre asta este vorba, descoperă-te și destinul ți se va așterne la picioare.

Te întrebi dacă poți pleca fără să-ți fi îndeplinit destinul? Răspunsul e simplu. Să-ți îndeplinești destinul este o chestiune de curaj, mai ales în zilele noastre.

Erika Pope

Pentru câțiva ani – slavă Domnului, puțini la număr – reprezentantă a unei categorii 1 și participantă constantă la cursa pentru „ce-i mai bun“. Ce pierdere de vreme!

PS: Nu mă căuta în carte. Apar la final.

2.

INSULA ÎNCERCĂRILOR

Privesc cu încântare întregul peisaj ce mă învâluie precum o cămașă largă, largă, foarte moale: apă azurie, întinsă și translucidă, nisip fin, atât de alb că pare ireal, și în rest o vegetație densă, densă, de mă întreb, pe drept cuvânt, dacă nu cumva există o ușă și eu am nevoie de cheie să pătrund acolo.

După mai bine de trei ani de muncă fără întrerupere, am simțit, în sfârșit, nevoia arzândă să-mi las toate problemele în urmă și să plec în lumea largă.

Doamne, cât este de frumos! Perfectă, pur și simplu perfectă este natura asta!

Vacanță, vacanță, vacanță! În insule exotice!

Oare de câte ori trebuie să repet cuvintele astea ca să se vadă bucuria pe care o simt acum?

— Domnișoară Mitchels!... Îhî... își drege glasul cineva pentru a mă întrerupe din visare. Domnișoară Mitchels, bine ați venit în complexul

nostru! Sunt directorul complexului, și-mi întinse repede mâna, Alberto Rodriguez. Ne bucurăm foarte mult să vă fim aproape și sperăm să vă petreceți minunat această vacanță.

Îl privesc, încercând să calculez câte lucruri a putut să spună în doar câteva secunde... precis bătuse recordul. Oricum, din toate bla-bla-urile spuse, un lucru era adevărat, chiar sper să-mi petrec vacanța în cel mai relaxant și răsfățat mod cu putință, iar pentru asta am plătit o sumă exorbitantă, astfel că am așteptări al naibii de mari.

Îi trec cu vederea entuziasmul acela, pe care oricum nu-l cred veridic, și îi zâmbesc persoanei care m-a întâmpinat.

— Apartamentul este pregătit, iar Miguel, și-mi arată un puști ce părea să aibă undeva între 20 și 25 de ani, vă va sta la dispoziție pe toată durata vacanței.

— Miguel, îngân eu încet, puțin nedumerită.

— Miguel, asistentul personal pe toată perioada vacanței. Aveți și acest serviciu în pachet.

Sigur că a sunat ca naiba faptul că bietul Miguel era, de fapt, un serviciu, într-un pachet, însă cum el n-a avut nicio reacție la spusele directorului, îmi dau seama că este obișnuit cu această etichetă. Așa că îi zâmbesc lui Miguel, care, probabil, aștepta o figură mai însuflețită din partea mea, ținând seama de aspectul său fizic și de faptul că urma să ne petrecem 10 zile „aproape” împreună. Fără să țin cont însă de eventualele stări sufletești „ale serviciului”, mă îndrept spre intrarea în hotel.

Doar să clarific un pic lucrurile. Pe mine mă interesase să am pe cineva alături, să-mi arate tot felul de atracții turistice, mai populare sau nu, un ghid sau ceva de genul ăsta, astfel că atunci când agenția de turism mi-a oferit posibilitatea de a avea un asistent personal pe toată durata vacanței, nu am ezitat și am acceptat. Chiar nu-mi doresc să bâjbâi 10 zile și să nu văd mai nimic. Pentru asta este „serviciul” inclus în „pachet”.

Așa că Miguel vine imediat lângă mine, îmi ia bagajele și apoi mă conduce în cameră.

De la bun început, m-am așteptat să fiu privită straniu în această locație de vis, ținând cont că în astfel de insule oamenii se duc să-și petreacă luna de miere sau să-și consume pasiunea unei relații furtunoase. Eu însă am ales să vin singură... singură, singurică. Nu puteam să aștept până la pensie sau până în viața viitoare să vizitez acest loc, doar pentru că nu am un însoțitor eligibil.

Am mai bine de 32 de ani și am avut deja parte de toate, dar, mai ales, de relații furtunoase. Așa că femeii sclipitoare, bărbați frumoși, oameni cu bani, perechi care se delectează împreună nu mă mai impresionează. Știu deja ce înseamnă ele, atracție fizică și foarte multe compromisuri, fie făcute deja, fie ce se profilează la orizont. La un moment dat, am zis „stop”, și chiar mai mult, de când am făcut asta, cu mai bine de opt ani în urmă, mă străduiesc din răputeri să mă pun în situații care să-mi încerce voința. Ca acum, sunt acea femeie singură, venită

într-o insulă pentru îndrăgostiți, cu scopul –singurul scop – de a se relaxa.

O urmă a rămas din femeia de altă dată, care le încercase pe toate... eleganța. Am muncit atât de mult să înțeleg ce înseamnă, să o deprind, căci, zău, nu vreau să renunț la ea sub nicio formă.

Deci, elegantă domnișoară doctor chirurg Rona Mitchels, bine ai pășit în paradisul vacanței tale! – mi-am spus.

3.

NIMIC NU ESTE SIMPLU

Totul merge strună. Relaxare maximă, plajă, apă, soare și tot felul de trasee turistice, iar, în restul timpului, mese savuroase și cărți, multe cărți. Și zilele trec exact așa cum mi-am imaginat când am plătit suma aia de nepronunțat.

Probabil că Miguel se plictisește deja cu mine, căci îl văd mai tot timpul în preajma mea cu telefonul în mână, tolănit pe câte un scaun, ore întregi, cât eu îmi citesc cărțile. Nefiind insensibilă, deși am plătit fiecare minuțel pentru el, m-am hotărât să-i mai dau liber atunci când nu am nevoie de el prin preajmă. Plăcut surprins, mi-a spus că lumea nu prea face asta. Mai ales oamenii cu bani, când plătesc ceva, se așteaptă să consume până la ultimul cent.

„Miguel! Miguel! Ai o părere a naibii de proastă despre tine“, îmi spun în gând.

Ei bine, eu nu sunt om cu bani. Câștig binișor, dar prefer să investesc în ceva pentru zile negre.

Până la urmă, sunt singură, cu doi părinți care îmbătrânesc, fără frați, fără surori și fără prea mulți prieteni, de fapt, fără prieteni. Deci, trebuie să fiu destul de chivernisită, în general, dar nu și în cazul acestei vacanțe.

Astfel că Miguel face ce crede el, doar are liber, iar eu plătesc. Aproape că mă simt făcând o faptă caritabilă. Până la urmă, este un puști de 21 de ani – am aflat între timp – și are dreptul să se distreze.

Soare, mare, carte, șezlong și liniște. Ce poate fi mai frumos?

*

— Rona? Doamne, Rona, tu ești?

Îmi ridic privirea încercând să văd pe sub borurile imense. În fața mea, se profilează un tip îmbrăcat cu o cămașă albă, lejeră, și, alături de el, o domnișoară blondă, suplă, care i se bagă în suflet. Nu prea văd clar, din cauza pălăriei și a soarelui care se află în spatele lui. Vocea îmi este cunoscută, dar zău dacă știu de unde să o iau.

— Poftim? Îngân eu, ridicându-mi mai mult pălăria.

— Nu-mi vine să cred! zice bărbatul.

Și atunci îl recunosc... și, odată cu asta, stafiile trecutului se arată din nou.

La orice m-am așteptat, dar la asta nu. Privesc lung și nu reușesc să înțeleg cum de este posibil să-l întâlnesc la celălalt capăt al lumii, așa, pur și